

A poc a poc

S embra generalment admès que la locució adverbial *poc a poc*, reducció de *a poc a poc*, no és correcta, és deguda a la influència del castellà —«poco a poco»—, i que caldria evitar-la. Però com que observem que són molts els qui avui recorren a aquesta locució sense la preposició inicial, és a dir, *poc a poc*, potser convé de revisar aquest punt.

El Diccionari Fabra i la Gran Enciclopèdia Catalana admeten únicament *a poc a poc* i *a poc a poquet* (*a poc a poc* és un dels pocs termes adverbials que ha originat un diminutiu). Anàlogament, tots els diccionaris d'equivalències que hem consultat, entre ells el de Francesc de B. Moll, indiquen *a poc a poc* —com a equivalència de «poco a poco»— amb exclusió de *poc a poc*. I a les llistes de locucions adverbials que inclouen algunes gramàtiques, entre elles la de Badia i Margarit, figura també únicament *a poc a poc*.

Cal veure, però, la informació que sobre aquestes locucions dona el Diccionari Alcover-Moll. Com a forma principal, indica, certament, *a poc a poc*, amb exemples de la llengua antiga i de la moderna. Però a continuació hi afegeix que «modernament s'usen les combinacions reduïdes *a poc poc* (Mallorca) i *poc a poc* (molt general)», amb diversos exemples de l'ús de *poc a poc*. I, d'altra banda, a la Gramàtica de Fabra de 1956, al capítol dedicat a la formació de mots (pag. 141), en tractar dels adverbis sorgits per derivació d'altres adverbis, indica que de *poc a*

poc s'ha format *poc a poquet*.

No es pot, doncs, condemnar *poc a poc*, d'una manera categòrica. Però tampoc no és desenraonat de prevenir contra la preferència que alguns, segurament sense haver-s'ho plantejat, li manifesten. És ben conegut el propòsit exhaustiu, d'inventari global del lèxic de la llengua, que va presidir la redacció del Diccionari Alcover-Moll. I, pel que fa a la indicació de la Gramàtica pòstuma de Fabra a què ens hem referit, hom pot pensar que, com diu Coromines al pròleg que l'encapçala, «la mort va privar-lo (a Fabra) de donar-hi la darrera mà», i que ens trobem davant d'una de les «petites inconseqüències que l'autor no hauria vist fins a una última lectura damunt les proves». Efectivament, a la llista de locucions adverbials que conté la mateixa obra (pag. 81), trobem també *a poc a poc* i no *poc a poc* (Trohem un altre exemple de Fabra, al DGLC, a l'article «anar»: *anar a poc a poc*).

Avui, els textos dels bons autors trobem sempre *a poc a poc* (Fullegem el volum de prosa de J. V. Foix i no ens costa gaire de trobar-ne tres exemples). I el mateix s'esdevé en tots els textos ben revisats en general. És en textos poc acurats en què sol aparèixer *poc a poc*. Com hem dit, doncs, no es pot considerar desencertat de prevenir contra el seu ús.